

Ἡ ὠραία της κεφαλῆ, μὴ δυναμένη πλέον νὰ κρατηθῆ, καὶ ματαίως ζητοῦσα στήριγμα, ἐταλαντεύετο ἐπὶ τοῦ λευκοῦ της λαιμοῦ, μακροῦ μὲν ὄψωσόν, ἀλλὰ χαριστάτου ὡς λαιμοῦ κύκνου. Προεῖδα, σχιρτῶν ἀπὸ χαρὰν ἀνεκάλητον, τί ἐμελλεν ἀφεύκτως νὰ συμβῆῃ κατὰ πᾶν τίναγμα τῆς ἀμάξης ἢ κλίσις ἐγένετο μεγαλητέρα, ὁ ὠμός μου ἐφαίνετο ἐνεργῶν ἐπὶ τῆς περικαλλοῦς ταύτης κεφαλῆς ὡς ὁ μαγνήτης ἐπὶ τεῦ σιδήρου, ἐλκύων αὐτὴν πρὸς ἐαυτόν· μάτην ἢ κεφαλή ἐπάλαιεν· ἐκρατεῖτο ἀκόμη, ἀλλ' ἦτον φανερὸν ὅτι τὸ ἴδιον βῆρος της ἐμελλε τέλος πάντων νὰ τὴν σύρῃ.

Μὲ ποίους παλμούς ἀνυπομόνου ἐλπίδος ἐπρόσμεινα τὴν στιγμήν καθ' ἣν, ἀποκρουσθεῖσα δεξιόθεν, ἐμελλεν ἀριστερόθεν νὰ ζητήσῃ ἔρεισμα, διὰ τὸ ὅποιον, τὴν πορὰν ταύτην, δὲν θὰ εὑρίσκειν ἀπάνθρωπον ἄνθρωπον! Μὲ ποῖον φόβον προσέτι μὴν ἐξυπνήσῃ αὐτῇ; μὴν ἐξυπνήσῃ ὁ πατήρ, ὁ θεός, ὁ σύζυγος; Ὁ, τι ὅμως μ' ἐνεθάβρυνε περὶ τοῦ τελευταίου, ἦτον ἡ πολυκροτος μουσικῆ του, ἐξελεζθοῦσα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε μέλους, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι πρᾶγεγίζει εἰς τὸ τέλος της. Μόνος λοιπὸν φόβος μου ἔμενε, μήπως ἢ νεάνις, προσεγγίζοντος εἰς αὐτὴν ξένου σώματος, ἐξυπνήσῃ.

Ὅταν ἐρχεται πρὸς ἡμᾶς φίλος, καὶ δὲν ἦναι ἐκ τῶν φίλων τοὺς ὁποίους ἀποφύγομεν, ὅ, τι ὀλιγώτερον ἡμποροῦμεν νὰ κάμωμεν εἶναι τὸ νὰ θελήσωμεν νὰ τὸν ἀπαλλάξωμεν ἀπὸ τὸ ἦμισυ τοῦ δρόμου· οὕτως ἔκαμα λοιπὸν ἀπέναντι τῆς ξηθῆς; ἐκείνης κεφαλῆς, ἧτις ὠλιγόστευε, κατὰ πᾶν δεύτερον λεπτόν, διὰ τῶν κατακτιθῶν της, τὸ μεταξὺ αὐτῆς καὶ ἐμοῦ διάστημα. Ἐπλησίασα ἡσύχως τὸ σῶμά μου, κατέλιπα πονηρῶς τὴν γωνίαν μου· ὀλίγον δὲ κενὸν ἔμενε νὰ πληρωθῆ μέχρι τῆς τελείας προσεγγίσεως.

Ἐν τούτοις, ὀλίγας γραμμαῖς μακρὰν τοῦ σκοποῦ ἐστάθην, διότι ἐσύμπερε νὰ μὴν ἐκληφθῶ ὡς συνόχος μετὰ τὸ ἐξυπνήμα. Ἡ καμπύλη ἐπὶ τὸ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκυρτόνετο, καὶ μακρὰν δὲν ἦτον ἡ στιγμή καθ' ἣν ἡ ἀξίερατος κεφαλῆ ἐμελλε νὰ χάσῃ τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος αὐτῆς καὶ νὰ ζητήσῃ τὸ πλησίον της στήριγμα· τὴν ἐπερίμενα μὲ παλμούς, μὲ σχιρτήματα, μὲ συγκίνησιν ἀνεκράστων. Ὅποια προσδοκία, φίλοι μου! Ἐκατομμυριοῦχος ἤθελα νὰ ἦμαι, καὶ νὰ δυναθῶ, μὲ ὄλην τὴν περιουσίαν μου, ν' ἀγοράσω μιαν ἄλλην στιγμήν ὡς ἐκείνην, ὅσον βραχεία καὶ ἂν ἦτον!

Καὶ ἡ στιγμή ἡ ἀκόλουθος!

Ἄς ἀφήσωμεν τὴν περιγραφήν· εἶναι ἀπερίγραπτος. Ἀκούμβητε λοιπὸν εἰς τὸν ὠμόν μου, κοιμωμένη μὲ τὴν αὐτὴν ἀσφάλειαν, μὲ τὴν αὐτὴν γαλήνην, ὡς ἐπὶ τοῦ συνήθους μεταξωτοῦ προσκελαίου της! Ἡ γλυκιὰ καὶ τακτικὴ πνοή της ἀνεστήκονεν εἰς ἴσα διαστήματα χρόνου τὰς δύο πτέρυγας ρινὸς λεπτοφυοῦς ὡς οἱ ἔρωτες· τὸ ἡμίκλειστον στόμα της ἀνεκάλυπτε μικροῦς καὶ συμμέτρους ὀδόντας, λευκοὺς ὡς μαργαρίτας καὶ λεπτοὺς ὡς ὀδόντας γαλῆς. Ὡ! πόσον καλῶς γνωρίζει ὁ διάβολος τὴν τέχνην του, καὶ πῶς θαυμασιῶς ἤξεύρει νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του ὥστε νὰ μὴ τοῦ διαφύγῃ ὁ ἀλαρτωλὸς ἄνθρωπος! ἡ ἀπέναντι θυρίς ἦτον

ἀνοικτὴ, καὶ δι' αὐτῆς ἔμβαιεν ἀῆρ δροσερὸς, χυμῶν σινος καὶ, ἐξ αὐτῆς ἀκόμη τῆς κινήσεως τῆς ἀνοικτῆς διατόρος. Πρὸ τινων ἤδη λεπτῶν, θεώρουν μὲ μὲνόμενους ὀφθαλμούς; τὴν ὠραίαν παιδίτικην, εὐχόμενοι βαθους ψυχῆς; νὰ μὴν ἐξυπνήσῃ ταχέως, καὶ αἰσθῆται φλέβας μου φλόγα καταναλίσκουσαν, ὅταν ῥιπῆθῃ ἀνέμου, εἰσβαλοῦσα διὰ τὸν παραπετάσματος, εἰς εἰς τὸ πρόσωπόν μου τὸν κρεμάμενον εἰς τὸν ἀνεστῆκόν μου λαιμόν τῆς κοιμωμένης μακρὸν καὶ ξανθὸν καμων.

B'.

Ἐδῶ θέλω κάτι νὰ σᾶς ἐρωτήσω, κύριοι γινῶσται.

Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι συνέβαινε καὶ εἰς σᾶς τὸ ἀπροσδόκητον εὐτύχημα· τί θὰ ἐκάμνετε, σᾶς παρὰ τὸ; Ὅθ' ἐμποδίζετε τὰ χεῖλη σας τοῦλάχιστον, προσεγγίζοντα τὴν ῥοδόπνον κόμην, ἀπὸ τὴν ἀπὸ τὸν ἐκείνην ἀφήν, καὶ ἂν, κατὰ περίστασιν, ἐπὶ ἐπάνω σας ὀδοιπορικὸν ψαλίδιον, θὰ εἴχετε τὴν ναμιν ν' ἀντισταθῆτε εἰς τὸν πειρασμόν τοῦ νὰ ψετὲ ὀλίγας — ἔστω καὶ τρεῖς μόνας — τρίγυλοι ὀρεκτικοῦ βότρυος, τὸν ὅποιον ἡ τύχη ἢ ὁ διάβολος ἔφερεν ἐμπροσθέν σας; Ἐγὼ ἤξεύρω τί θὰ εἴχα ἂν εἴχα ψαλίδιον. Κατὰ δυστυχίαν — κατ' αὐτὴν θέλω νὰ εἰπῶ — δὲν εἴχα. Ἐπρεπε λοιπὸν ἐξυπνήσῃς νὰ εὐχαριστηθῶ εἰς μόνον τὸ δῶρον τῆς τύχης; Ἐπειτα, δὲν εἴχα καὶ αἰτίαν νὰ παραπονεθῶ.

Ἀνεπιστήθως, τὸ λοιπὸν τοῦ σώματος ἠκολούθησε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐβάσταζα ἔλον τὸ βῆρος Φεῦ! ὁ ὕπνος τῆς νεάνιδος, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα θὰ ἦτον βραχύτερος τοῦ ἄλλου ὕπνου, τοῦ φημι τὸς πάντοτε μὲ τὴν αὐτὴν ἐπιμονὴν καὶ δύναμιν. ἤθελα νὰ χαρῶ τὴν εὐδαιμονίαν μου ὡς οἱ ἀποσκοντες, τῶν ὁποίων ἠριμύθησαν αἱ ἡμέραι, καὶ τοῦτο θέλοντες νὰ ὠρεληθοῦν καὶ ἀπὸ τὰς τελευταίας τοῦ βίου των στιγμᾶς.

Ὁ ἀῆρ ἀπὸ στιγμήν εἰς στιγμήν ἐγένετο ἄκαταστατος. Εἴχα μανθῶν πλατῶν, καὶ ἐσυλλογίσθη ἄγων ἐκείνον ὅστις ἔδωκεν εἰς τὸν πτωχόν τὸν τοῦ εἰδικῶν του· ἤθελον λοιπὸν νὰ μιμηθῶ τὴν ἁγίαν στανικὴν ταύτην φιλανθρωπίαν. Τὸν ἔσσυρα ἤδη πρὸς ἐμέ, καὶ, φέρων αὐτὸν ἐπὶ τῶν γονάτων μου, κοιμωμένης, τὴν ἐσχέπασα μὲ φιλοστοργίαν μητρικήν τὸ τέκνον της.

Ὅσον ἐλαφρὸν ἦτον τὸ κίνημά μου τοῦτο, οἱ φίλοι μου δυστυχῶς ἀλήθευσαν. Ἡ νεάνις ἐκινήθη καὶ ἡ τρία σπασμοδικὰ κινήματα, τὰ προηγουμένα ἐξυπνήσεως, καὶ ἀνοίξε βραδέως κεχαινωμένους τὸν ὕπνον ὕψαλμούς. Σᾶς ὀμνῶ — καὶ δὲν ἀρῶμαι τοῦτο λέγων — ὅτι ἄρχισα νὰ τρέμω ὡς ἡθιγῆς καταλαμβαθάνομενος ἐπ' αὐτοφῶρῳ εἰς πᾶσιν τὴν προτεραίαν ἑορτῆς. Νὰ ὕποσῶ κατ' ἀρχὴν τὴν ἐκπληξιν, μετὰ ταῦτα τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ ματὸς της, ἢ νὰ ὑποκριθῶ τὸν νεκρόν; Ὡ!